

жестоки дивотий и за необходимостта да се дѣйствува противъ тѣхъ съ щикуетъ на националната гвардия, тогава практическото различие между рѣчитъ на Робеспьера и произведенията на другитъ оратори ся обозначавало твърдъ явно, и народътъ въ Парижъ и департаментитъ, вѣроятно по извѣстната на насъ простота говорили, че само единъ Робеспьеръ говори за настоящата работа.

Другия любимецъ на французския пролетариатъ, Маратъ, не знаелъ, или не искалъ да ся придържа къмъ осторожната и постъпенната политика на Робеспьера; като пренебрегавалъ всѣкакви благоприличия, като отхвърлялъ на страна всѣкаква дипломатическа мехкостъ на изреченията, Маратъ неуморимо проповѣдвалъ на неимвующитъ граждани, въ вѣстникътъ си: „*Ami du peuple*“ истребителна война противъ аристократитъ, противъ търговцитъ, противъ богатшитъ, противъ собственицитъ, противъ националната гвардия, противъ учредителното събрание, противъ всички, и противъ всичко, които и което отдѣляло пролетаритъ отъ върховната властъ на господарството, и отъ пълното наслаждение съ богатата на животътъ. Маратъ ся даже не смущавалъ и отъ онъзи мисль, че може би, пролетаритъ да не излѣзнатъ побѣдители въ борбата съ всичкитъ властители и съ по високитъ классове на обществото; Маратъ не искалъ или не можалъ да съобрази и това, че въ извѣстна минута, странната на по високитъ классове ще бже по хубаво въоръжена и организирана; той не искалъ да разбѣре, че собственикътъ ще ся